

VIẾT CHO NGƯỜI "ĐÃ CHẾT"

(Bài 91)

***/ Thư gửi Túy Tâm (Nha Trang).**

San Jose, April 3/2017

Tâm thân,

Hôm qua mới mở cho con bé học trò nghe bản Over the Rainbow đàn với anh Ngọc thời gian tháng 12/2016 trong căn nhà Mai Hắc Đế (Dalat), chị nói: "Cô rất mong đem mấy bản này ra laptop, chứ để trong cell phone sợ bị xóa vì không biết cách dùng."

Nó nói làm được giùm chị. Nào dè khi mở cell phone ra thấy tất cả đều bị xóa trắng. Không còn bất cứ cái gì mình thâu với anh Ngọc ở Dalat và Nha Trang, luôn cả các bản với học trò trước khi về VN. Mọi hình ảnh cũng đều mất hết. Chị muốn điên lên được. Mất tất cả các dữ kiện ấy là coi như mất gần hết linh hồn chị. Đó là những gì chị còn giữ được sau suốt 42 năm vất vả đi tìm. Chắc chị sẽ bỏ Mỹ mà về VN lần nữa để làm lại những gì đã mất, dù chỉ là vớt vát chứ không như thuở mới về Dalat tháng 12/2016 vừa qua.

Căn nhà ở Lương Sơn sau khi lấy lại, chị sẽ tìm cách bán đi chứ không muốn về VN định cư nữa. Thấy mệnh mỏng quá.

Những bản đàn Tâm đã thâu ở nhà Mai Hắc Đế, luôn mọi ảnh chụp trong ba tháng chị sống VN, xin Tâm giữ lại giùm. Rất cảm ơn Tâm.

Chị.

***/ Nhận thư Túy Tâm.**

April 6/2017

Dear chị,

Độ rày Tâm khá bận phải đảm đương vài việc nhà thay chị Trinh đã sang Úc thăm con gái, nên chậm trả lời thư chị. Tâm hiểu tâm trạng chị nhưng không biết làm sao chia sẻ. Mỗi người đều mang lấy gánh nặng của riêng mình, và nếu gánh nặng đó là quá khứ thì Tâm khuyên chị nên chuyển hóa nó thành chất liệu đẹp cho sáng tác. Cuộc sống tự nó là mất mát, về mặt sinh học mỗi ngày chúng ta mất đi hàng triệu tế bào, mất ngày hôm qua, mất giây phút trước...; mất từ những cuộc gãy đổ, từ sinh ly tử biệt, từ một vài phá bỏ do chính tay mình...

Đương nhiên sự tiếc nuối khiến tâm trạng rơi vào cảm giác khó chịu hụt hẫng, cũng như Tâm trong một lần hư ổ cứng máy tính đã tiêu hết toàn bộ hình ảnh và ghi chép về những ngày tháng đẹp tại Berlin, Tâm cũng đã ngần ngại một thời gian khá dài và quay quắt kiếm đủ cách để lấy lại, nhưng đến khi tìm ra được nơi làm chuyện phục hồi dữ liệu thì Tâm lại đắn đo. Để làm gì, thực chất kỷ niệm vẫn nằm đó, vững vàng trong lòng mỗi người, và nếu ngày tháng hay hình ảnh ấy đủ sâu đậm với mình thì Tâm vẫn có thể hồi tưởng lại hoặc viết ra một cách sống động bất cứ lúc nào.

Tuy nhiên, Tâm vẫn thấm cảm sự nuối tiếc của chị. Lúc chị còn ở VN Tâm đã cố sang lại tất cả bản thu từ máy chị, nhất là buổi tiệc nhà Bảo, nhưng vốn không giỏi ba cái thứ điện tử nên không làm được.

Kèm thư này Tâm gửi chị mọi thứ còn lưu, từ hình ảnh đến các bài nhạc chị đàn với anh Ngọc. Và chắc có lẽ sẽ gửi nhiều lần nếu dung lượng mail không đủ sức chứa.

(...)

Thôi thì cứ coi như một giấc mơ cho tất cả mọi thứ, kể cả căn nhà Lương Sơn! Chị cũng đừng quá tiếc nhớ, và giống như trong email trước Tâm viết, thật lòng mong chị cân đối lại trong việc chăm lo cho chính mình. Tựa với cách dành cho một đứa con yêu, mình nuôi dưỡng dạy dỗ nhưng không chạy theo nó trong tất cả vui buồn ưa muốn, ghét bỏ của nó để rồi sa lầy một cách vô nghĩa cùng với nó. Đời sống trung tính và như một tấm gương soi chính mình, nhưng thực chất cuộc đời vốn ngắn ngủi lại tuyệt đẹp. Ngay cả một đứa con trẻ như Lừa mà vẫn hằng ngày ngắm nhìn, trân trọng từng khoảnh khắc trôi qua trong đời, hướng hồ. Mong chị nhìn ra ngoài để thấy được vẻ tráng lệ của cuộc đời.

Chúc chị khỏe mạnh và bình an.

Thân ái,

Túy Tâm.

***/ Thư gửi Túy Tâm.**

April 6/2017

Cảm ơn Tâm vô cùng theo những hình ảnh và âm thanh đã gửi chị.

Ngày hôm qua, Nô vừa mới chính thức được nhận vào chỗ mới sau ba tháng check tới check lui rất kỹ về lý lịch. Nó rủ chị đi VN khoảng cuối tháng 5/2017 tới đây. Chị chưa quyết định có đi với nó hay không. Tâm trạng vẫn còn bản thân, không dám nghĩ đến âm nhạc; còn chữ nghĩa thì vẫn chưa mấy hứng thú. Suốt ngày chỉ làm vườn, cuốc đất, gieo mấy hạt giống Má cho, thấy trở mâm cũng vui trong bụng. Chỉ khi trời sập tối (như bây giờ) lại buồn bã vô cùng, không hiểu tại sao. Lúc sắp tới giờ đi làm của Nô (ca đêm), uống liền viên thuốc ngủ để khi Nô đi thì ngủ để quên.

Bây giờ nghe Má phiền theo bài viết đã lâu của chị, thêm giấc mơ về Dương Minh, lại thấy vừa áy náy vừa lo sợ. Trước, định nếu có về VN với Nó thì sẽ ghé nhà Má ở, nhưng nay không dám nữa. Nhờ Tâm gửi lời cho chị ngàn lần xin lỗi Má. Bài viết chỉ là trong quá khứ, chị muốn trung thực với chính mình về một giai đoạn sống với TNH, chứ không hề có ý làm buồn Má. Biết thế, chẳng tặng sách cho Má làm chi!

Nếu chị không về thì cũng sẽ gửi theo Nó cái ổ cứng cho Tâm. Mà nếu có về thì sẽ đem rượu về uống với Tâm, Cụ, Bảo. Tuy nhiên, chị KHÔNG định gặp anh Ngọc trong dịp này.

Bây giờ ai cũng nói chị trông hóc hác ủ rũ lắm.

Thăm Tâm.

***/ Thư gửi Tâm**

Thứ Sáu, April. 7/2017

Tâm thân,

Cả đêm qua dù đã uống thuốc ngủ mà chị vẫn cứ trần trọc theo câu chuyện làm cho Má không hài lòng. Thời gian ở Nha Trang, thấy đôi lần Má bị lên tension vì buồn bực theo con cái, nay chính chị lại là người đem thêm một mối tension khác cho Má, chị rất ân hận. Tánh chị lại không muốn phân trần nhiều lời. Má là người đã từng cho chị bú mớm khi còn rất nhỏ; luôn luôn chị vẫn nghĩ về Má như người mẹ thứ hai. Vì vậy đã lỡ làm buồn Má theo một bài viết rất cũ, xin Má bỏ qua hết cho (như người mẹ tha thứ mọi lỗi lầm con cái đã phạm).

Riêng Tâm và chị, mình đã sống, đã trải đời, đã đau khổ quá nhiều... nên hiểu được nhau như hai người có cùng tầng số. Với chị, mọi quá khứ đều chỉ ví như những nét chấm phá đậm nhạt trong bức tranh đời không lồ mình từng “đã vẽ”, chứ không còn là “đang vẽ”, dù thực sự trong HIỆN TẠI, chị vẫn “phải đang vẽ” những bức tranh đời khác.

Với những bức tranh đời quá khứ, luôn luôn chị quý trọng dù xấu dù tốt. Nhờ vậy mới lướt qua được biết bao đau khổ để “vẫn nhìn về Con Người và Cuộc Sống bằng ánh nhìn tha thứ và tin tưởng hơn”.

Có lẽ cái nhân sinh quan riêng của chị KHÔNG GIỐNG AI CẢ (như vô số người chung quanh nhận định). Chị cũng biết vậy. Từ khi về Mỹ, cứ ngẫm nghĩ mãi chuyện mình đang đi ngược hướng với mọi người, mọi xoay chuyển xã hội chung quanh, thấy cũng xao động đôi lúc. Nhưng rồi tự đi đến kết luận, CHỊ KHÔNG MUỐN đánh mất chính mình theo cách sống và sự suy nghĩ như BẤT CỨ AI cũng có. Đó là chị. (Cũng như Tâm đã không muốn đánh mất chính Tâm qua câu chuyện ông bạn người Đức v..v..)

Cách sống xưa nay của chị không phải là của một người mang tâm trạng hoài cổ cứ ngồi lì một chỗ, không chịu tiến bước. Chị vẫn đang “tiến bước” từng ngày trong hiện tại, nhưng không phải là tiến quá nhanh theo thời đại để chặt đứt mọi quá khứ đã qua.

Một ví dụ nhỏ:

Căn nhà của chị bên Mỹ xây dựng năm 1956. Từ khi mua nó, chị cứ để vậy, chỉ sửa sang sơn quét đôi bên. Xưa nay vẫn thấy mắc cỡ chút ít khi có ai tìm đến và nhìn thấy sự hoang tàn của nó. Hoặc, khi đi đến các ngôi nhà khác, thấy vẻ hoành tráng mới mẻ, cũng thầm mơ tưởng...

Chị mới rất gần đây, từ khi đem mấy hạt giống Má cho ra vườn trồng, nhìn khu đất phía sau rất rộng, cây cối xum xuê, có cây trồng sẵn khi mua, gốc ôm bằng vòng tay của hai người chụm lại; có năm bảy cây thông do chính chị và Âu Cơ 20 năm xưa đem về khi bé tí xíu, nay cao ngất ngưỡng tỏa bóng râm rợp kín; có chuồng nuôi 4 con gà; có ao lạch (do chị tự đào); có vườn rau đủ loại; có hai cây táo tàu (cũng do chị và Âu Cơ trồng) mùa hè ra rất nhiều quả ngọt lịm; có vài cây chanh; có các gốc hoa hồng, hai giàn bông giấy; một con chó, một con mèo và một lũ chuột... (thêm đồng rác bự tổ bố, cứ hai năm tụi City mới đến thu nhặt “chùa” cho một lần)... chị thốt rung động cả người mà nghĩ đến cái hạnh phúc mình đang may mắn có:

“Ngay giữa phố thị mà lại sở hữu được một ngôi nhà tòi tàn giống như một căn trại ở đồng quê.”

Bây giờ ở Mỹ, một tác đất là một tác vàng, nhà ai cũng mới, tiện nghi đầy đủ. Vì vậy, nơi chốn tòi tàn của chị đậm thành là “unique”!

Lúc đó nghĩ thêm, **“hạnh phúc là đây, là ‘sự nghèo nàn’ không bất cứ ai muốn có!”** Có tiền, mua cũng không được!

Chị bảo với Nó: “Bao giờ Mẹ chết hẳn hay, còn thì cứ giữ nguyên tình trạng thế này cho Mẹ.”

Vậy đó.

Chia xẻ với Tâm chút ý niệm về hai chữ hạnh phúc.

Căn nhà Lương Sơn, chị không biết định sao. Đôi lúc nhìn biển cả trên TV cũng thấy nao nao trong bụng, nhưng cái mộng xây dựng một “mái ấm” trong ba tháng VN (như mái ấm của Bảo hay Cự) thì đã tan thành mây khói. Giờ chỉ còn mấy cái valise, hai cây violon, một cái piano, và một tủ sách, Tâm xin Má cho chị gửi ít lâu, chị sẽ gửi tiền về “thuê” cho chúng “một chỗ tạm trú”. Có cơ hội, chị sẽ đem hết về Mỹ.

Vợ chồng Âu Cơ cũng sắp qua. Chị chỉ muốn bán căn nhà Lương Sơn lấy tiền trả nợ và đi du lịch đây đó dăm tháng.

Cảm ơn Tâm đã đọc thư.

Cho chị kính lời thăm Má, Lừa và gia đình Trinh.

Chị.

***/ Thư gửi Âu Cơ.**

San Jose, Mon, Apr 3, 2017 at 12:53 PM.

Mất tất cả những gì trong cái cell phone (âm nhạc, hình ảnh, các lời trò chuyện với bác Ngọc và mọi người trong ba tháng qua ở VN) là xem như mất tất cả nghị lực cuối cùng của Mẹ. Mẹ muốn điên lên vì tuyệt vọng nên sau khi

nghe cô nhân viên ở hãng điện thoại báo rằng không tìm được, Mẹ phải đi uống liền hai viên thuốc ngủ để quên từ lúc 4:30 chiều nay.

Bây giờ 10 đêm thức dậy, sẽ uống 2 viên nữa để trí óc mê đi, nếu không thì chịu không nổi với sự tiếc nuối.

Ba tháng âm nhạc vừa qua là những gì cuối cùng Mẹ còn có được trong tay với tiếng đàn đệm theo của bác Ngọc. Mẹ nói ít, mong con hiểu nhiều. Âm nhạc là cái gì mẹ đã mất, và đã đi tìm suốt 42 năm. Ba tháng vừa rồi trong VN, Mẹ đã vót vát được qua các lần đàn với bác Ngọc ở nhiều nơi, từ Dalat, xuống Nha Trang, nhà Dì Kiều, nhà bà Dì Túy. Còn tất cả các thứ khác, Mẹ đã mất hết rồi: Mất Bà, mất con, mất hứng thú nghị lực, mất sức khỏe, mất căn nhà, mất mọi người, và rồi đây sẽ mất cả anh Nô. Giữ lại chỉ còn là kỷ niệm Văn Chương, thêm kỷ niệm Âm Nhạc, đưa con tinh thần cuối cùng Mẹ đã đánh mất từ 1975 và tìm được trong ba tháng ở VN vừa qua.

Lúc chiều anh Nô nói, ở Mỹ người ta không dám làm vì sợ quyền copyright và sợ mình kiện nếu có gì xảy ra, nhưng ở VN liều lĩnh hơn, có những chương trình có thể cài đặt để lòi cái phần hard drive trong máy. Vì vậy ngày mai Mẹ và anh Nô sẽ đi ra tiệm VN hỏi, nhờ họ tìm các cái gì mẹ đã bị mất, nếu không thì phải gửi về Dalat, con và Năng lòi giùm phần hard drive đó ra cho Mẹ. Hình ảnh thì nhiều, nhưng phần âm nhạc, Voice Memo mới là quan trọng. Đó là những dữ kiện sống động của tác phẩm cuối cùng mẹ đang viết.

Ban sáng vừa dạy Amy xong, mở ra cho nó nghe bản Over the Rainbow Mẹ đàn cùng bác Ngọc, mẹ nói với nó: “Cô muốn đưa các bản này vào laptop giữ lại, để dành, sợ nếu để trong cell phone, chữ nhỏ quá, cô nhìn không ra bấm lộn thì mất, như có lần cách đây hai tháng cô đau đớn đến điên người vì lỡ bấm delete một bài tài liệu rất quan trọng”.

Nó nhận làm được. Nhưng kh nó vào computer tìm chữ Itun thì mới xảy ra mọi chuyện. Chứ thấy nó không cầm cái cell phone của Mẹ và không bấm delete cái gì trong cell phone cả. Như vậy hy vọng mọi thứ còn nằm trong phần hard drive.

Con và Năng ráng cứu giùm linh hồn Mẹ.

Cảm ơn hai con nhiều.

Mẹ.

***/ Nhận thư Âu Cơ.**

Dalat, Apr 2 at 11:12 PM

Thưa Mẹ,

Sáng giờ con cũng rất sốt ruột về những cái Mẹ mất trong phone. Con biết đó là những tài liệu và kỷ niệm rất quan trọng với Mẹ, không thể làm lại được. Nó quý báu cũng giống như những lá thư con Nga gửi cho con trước khi chết. Vì vậy con hiểu trạng thái tâm lý Mẹ đang có bây giờ.

Thôi, mai Mẹ nhờ anh Nô chở ra tiệm VN coi họ làm được không. Nếu họ không sửa được thì Mẹ ra chỗ gọi hàng hỏi có cho gửi cell phone không. (Chỗ con đưa địa chỉ cho Mẹ hình như không nhận đồ điện tử nhưng Mẹ cứ hỏi thử. Nếu không Mẹ qua bên Hòa Phát gửi riêng đi.) Qua bên đây, con sẽ hỏi bạn con coi có cứu được không. Con và anh Năng sẽ ráng hết sức. Nhưng con phải nói trước với Mẹ là nếu lỡ không cứu được thì mình cũng phải chấp nhận thôi.

Nếu làm vậy thì không cần nói con Amy. Khi có phone trong tay rồi, con sẽ tự làm.

Con, Giây

***/ Thư gửi chị Kim Chi.**

San Jose, April 8/2017

Chị ơi,

Có lẽ cuối tháng 5/2017 em sẽ về VN với Nô ba tuần lễ. Tất cả mọi cái gì về âm nhạc và trò chuyện, luôn cả hình ảnh em thâu với anh Ngọc trong ba tháng vừa qua ở Dalat & Nha Trang, tình cờ bị xóa sạch. Em điên người vì tuyệt vọng và nuối tiếc. San thấy em tuyệt vọng quá nên đề nghị đưa em đi chơi VN.

Vì vậy trong chuyến trở về sắp tới, em sẽ dành ra một tuần lễ hoặc mười ngày ở Nha Trang (hay Dalat) với anh Ngọc, để đàn và thâu lại những cái gì đã mất.

Em vừa nói chuyện với anh Ngọc qua phone. Anh bằng lòng đi theo em trong mười ngày để làm điều ấy. Nếu ở Nha Trang thì sẽ không ở nhà Dì nữa (Dì đang buồn phiền em theo một truyện ngắn em viết về ông chồng Dì cách đây hơn 20 năm) mà em sẽ ở khách sạn với anh Ngọc.

Có tin gì mới, em sẽ email cho chị biết luôn.

Em, Thu Vân.

***/ Nhận thư chị Kim Chi.**

Sàigòn, April 8/2017.

Rất vui nhận được email của em. Em tính như vậy cũng tốt nhưng có điều tội là cháu San phải nghỉ làm để về VN với mẹ. Thật em rất có phước, có San luôn hỗ trợ em.

Ngày em về VN, chắc chắn chị không thể ra Nha Trang với em nữa. Thôi thì bao giờ em sắp trở về Mỹ, chị em mình gặp nhau lần cuối vậy.

Chúc em và San vui khỏe mặc dù cháu không nhớ chị là ai. Hihi... Về Dì, chuyện đã qua, có gì phải buồn... Mọi thứ đều phải phô bày ra cho tâm mình nhẹ bớt em ạ.

Mong gặp lại em ở Sàigòn.

Thương em,

Chị Kim Chi.

PS. Lâu rồi chị không gọi cho anh Ngọc, chỉ hỏi tin ảnh qua Sáng thôi.

***/ Nhận thư Túy Tâm.**

Nha Trang, April 10/2017

Dear chị,

Chị cũng đừng bận tâm nhiều về chuyện Má. Bởi quý chị đặc biệt Má mới ngỡ ngàng về cách xử sự của chị đối với gia đình qua việc tặng cuốn truyện ngắn có ngụ ý kia. Không có nhân vật phụ nào ở đây đâu, chỉ có Má và Tâm. Và một thoáng nuối tiếc cho thời gian đẹp vừa qua của chị và gia đình.

Má chẳng hề quan tâm tới nội dung câu chuyện, chỉ rất muốn chị đừng để trôi đi những gì mà vì thế Má quý mến trân trọng chị hơn tất cả những đứa cháu khác trong dòng họ.

Tâm cũng như Má, sống nhiều, đau khổ cũng không ít nên chẳng còn nhảy dựng lên khi người khác chạm động đến cái tôi của mình. Cha mẹ tôi, chồng tôi, con tôi, khuôn mặt tôi, nghề nghiệp tài năng của tôi... đều phải được xưng tụng, ca ngợi, bằng ngược lại thì tức tối, thù hận. Đã đủ "lớn" để vượt lên các điều đó, đủ để nhìn xuống những ai còn lo ngại giữa đám bùn lầy ấy mà tội nghiệp! Má (và cả Tâm) luôn nghĩ chị là một Lưu Chính Phong đã không bị những rào cản xã hội chính-tà, cùng với Khúc Dương sáng tác nên Tiểu Ngạo Giang Hồ. Việc còn câu nệ người này kẻ kia trong giòng họ đã khiến Má thất vọng rất nhiều.

Nhưng tóm lại, Má vẫn hy vọng là chị vô tình vô ý bỏ câu truyện ngắn đó vào trong cuốn sách tặng Má. Và chị cũng biết mà, Má không bao giờ buồn giận ai lâu!

Hạnh cho sửa nhà Sài Gòn nên xin Má ra ở 3 tháng hè cùng với Trinh, và có thể nếu xin được trường Trinh sẽ ở lại NT học. Vì vậy Tâm thu dọn tất cả valise đồ đạc của chị qua để tại phòng Má. Chị yên tâm, các vật dụng của chị từ áo quần, sách vở tới mấy cây đàn và cây piano, sẽ được giữ gìn bảo quản tốt trong nhà Má. Chị không cần gởi tiền giữ đồ, có chiếm mấy chỗ trong nhà đâu!

Vài ngày nữa Tâm sẽ nhờ Kiều B chở ra đóng thuế căn nhà Lương Sơn cho chị. Tâm có nói với nó ý định chị muốn bán, thì nó nói sát nhà chị có bà nào chuẩn bị xây nhà và hỏi mua căn của chị. Tâm dặn Kiều B có thông tin việc mua bán thì liên hệ để chị về bán. Tâm cũng kêu nó nói với gia đình Mùa chuyển đi đúng thời hạn để tiện việc bán nhà. Sau khi tụi nó chuyển đi, nhà khóa lại sẽ giao cho Kiều B chạy vô chạy ra thăm ngó.

Kèm thư này Tâm gởi thêm chị mấy bài nhạc vô tình thu được bằng máy của Tâm khi anh chị tập đàn. Đây là thời gian đầu ở Mai Hắc Đế. Mail chỉ lưu được 3 files, thư kể Tâm gởi thêm 2 files nữa.

Chúc chị khỏe mạnh và bình an.

Thương mến

***/ Thư gửi Túy Tâm.**

San Jose, April 10/2017

Cảm ơn Tâm vì tấm lòng của Má và Tâm cho chị, gói ghém trong lá thư và những bản nhạc gửi. Chị chưa dám nghe bài nào hết (kể cả xem hình ảnh) vì hai lẽ:

1/ Sợ mất nữa, chờ cho đến khi có ai giỏi computer sẽ nhờ họ copy ra.

2/ Buồn, dầu sao phải nhận rằng hai tuần ở đường Mai Hắc Đế Dalat quả thật là đẹp cho cả bốn người, anh Ngọc, Tâm, Lửa và chị. Đạo đó, nhiều lần chị nghĩ, đây đúng là “một gia đình thực sự” của bốn con người cô đơn. Bây giờ nghĩ lại vẫn còn thấy rung động và thâm cảm ơn Tâm thật nhiều. Đạo đó nếu không có Tâm thì chị cũng chẳng bao giờ có được hai tuần hạnh phúc như thế đâu.

Hết 90% là đầu tháng 6, chị sẽ theo Nó về VN làm đám hỏi cho nó và Tú, gặp gia đình nhà gái. Chị nói với Nó: “Sanh con ra rồi nuôi cho lớn thì thật là cực. Mẹ vô phúc nên con Giấy tự động vượt qua giới hạn mẹ khi muốn lập gia đình. Chứ con gái người ta, phải nên đối xử cho phải đạo.”

Và cũng nói với Nó là chị sẽ chỉ dành tuần lễ thứ nhất ở Sài Gòn cho việc đám hỏi, gặp gỡ, đồng thời đem cây đàn của chị về cho Ân retouche lại. Còn ba tuần kế tiếp chị sẽ đi Dalat hay về Nha Trang. Nó hiểu, và bằng lòng.

Bây giờ ban ngày chỉ biết ra vườn chăm bón mấy cụm rau, dọn dẹp trang bày nhà cửa, và ban đêm luyện lại ngón đàn. Tâm trạng lúc nào cũng buồn rầu ngơ ngẩn như kẻ mất hồn.

Lần nữa cảm ơn Tâm vì tất cả.

Trong chuyện bài viết, chị hoàn toàn sơ sót (chứ chẳng một chút cố ý) khi đưa tặng sách cho Má. Mong Tâm hiểu lòng chị.

Thương mến,

Chị.

***/ Thư gửi Túy Tâm**

San Jose, April 13/2017

Cảm ơn Tâm.

Thú thật chị không biết định sao. Nghĩ đến hiện tại thì muốn bán căn nhà Lương Sơn, nhưng nghĩ đến tương lai lại không. Tại sao? Tâm trạng mất mát xảy đến quá, quá nhiều lần trong đời chị, mà cú nặng nhất là Âm Nhạc tìm không thấy trong ba tháng ở VN vừa qua.

Về Mỹ, mất thêm cú khác qua cái cell phone làm chị gàn như không còn sức đứng lên nữa.

Tưởng đã calm down bớt khi nhờ Tâm để ý rao bán căn nhà, vậy mà ngày hôm qua đọc thư Tâm, thấy có bà nào Kiều B giới thiệu trả 700 triệu, tức thì cái tâm trạng mất mát lại hiện trở về mạnh hơn.

Không thể diễn tả rõ ràng cho Tâm hiểu. Chỉ biết rằng bất cứ khi nào nhớ lại cái đêm đầu tiên xin ngủ lại trong căn nhà đó (cùng lũ trẻ), cuối năm 2008, nửa khuya chui ra khỏi mùng, một mình đứng giữa quốc lộ buồn tênh, nghe sóng biển gào ai oán, chị lại muốn giữ. Nó như cái gì cuối cùng -là của riêng mình- chị còn nắm được trong tay..

Thôi Tâm ạ, trả lời giùm là “chị không muốn bán”.

Có lẽ nên tính cách sửa sang chút đỉnh, (xin giấy phép xả, như lần Tâm và chị ra Lương Sơn hỏi), khang trang một chút, rồi một lúc nào trở về, chị sẽ ra ở một tháng xem có thích hạp với không khí và dân cư nơi đó không.

Mấy hôm nay tập đàn trở lại dù 10 ngón tay cứng ngắc vì bấy lâu cuộc đất chăm lo mấy hạt giống Má cho (nay đồng loạt trở lá). Nhưng chị sẽ bằng mọi giá tìm lại tiếng đàn mình. Nó đang ở đâu đó chờ chị chứ không mất, vì biết, đó là người tình duy nhất (trong hàng loạt những người tình bạc bẽo) vẫn giữ lòng thủy chung cho chị. Sớm muộn gì chị cũng tìm ra thôi.

Hôm qua có một anh bạn (chuyên viên tâm lý) đến thăm, nhìn ra tâm trạng hoảng loạn ngơ ngẩn của chị, có khuyên rằng chị nên buông bỏ hết quá khứ để nhìn mà sống trong hiện tại và tương lai.

Hơn một tiếng đồng hồ, chị ngồi nghe, không nói.

Cho đến khi anh ta cạn lời, chị mới đáp:

“Với quá khứ, tôi chỉ giữ những cái đẹp, còn thì xóa bỏ hết đi mọi cái xấu... Lấy ví dụ, hai đứa học trò học với tôi trong cùng thời gian, đứa đối đãi bằng ân tình thầy trò thì mỗi khi nhớ lại, tôi thấy lòng rung động theo kỷ niệm những buổi dạy nó, còn đứa kia bạc bẽo, nghĩ đến tên là tôi đã vội xóa khỏi tâm trí liền. Cả hai đứa đều cùng học ở quá khứ hàng chục năm trước chứ nào ở hiện tại. Nhờ nghĩ vậy mà tôi vẫn yêu nghề truyền dạy cho kẻ khác cái Biết của mình, chứ chẳng phải vì đứa bạc bẽo mà đâm ghét nghề dạy học.

Điều này ứng dụng với tôi trên đủ mọi mặt tâm tư và đời sống...

Như vậy là tôi lạc quan chứ đâu phải bi quan. Cái tôi đeo đuổi suốt cuộc đời là Chân Thiện Mỹ. Thì Chân và Thiện, tôi đã có và vẫn đang có. Còn Mỹ, cái Đẹp, thú thật, càng về già tôi càng thấy bi quan vì tìm không ra.

Trong khi tất cả mọi người chung quanh đều đi lên phía trước một cách rất thực dụng, chối bỏ quá khứ, thì tôi lùi lại phía sau, ôm ấp quá khứ. Điều tôi hành xử nói lên ý nghĩa gì? Bởi tôi đi tìm cái Đẹp mà không thấy nên cách hay nhất để **tự sinh tồn** là chui vào ẩn trong quá khứ với toàn những trải nghiệm, ghi khắc mọi kỷ niệm đẹp tích tụ được xưa nay. Bấy giờ bảo buông bỏ chúng hết một cách chung chung, tôi sẽ không còn gì báu vật và sẽ không thoát được cái chết.

Viết xong đoạn vừa rồi cho Tâm, chị thấy nhẹ lòng.

Căn nhà Lương Sơn chị chưa ở hẳn trong đó ngày nào (trừ ra một đêm cuối năm 2008) nhưng nó biểu tượng cho một trong những cái Đẹp chị đã viết. Nói mơ hồ lan man vì không thể nói rõ hơn; lúc này đầu óc chị lãng đãng quá, chỉ tin là Tâm hiểu.

Cứ vậy nghe Tâm.

Ngày hôm kia, cũng anh bạn đó đã lôi ra và save vào ba nơi tất cả những hình ảnh, âm thanh và video Tâm gửi. Chị mình quá, (từ hôm nhận đến nay, chị chỉ đọc thư chứ không dám mở hình ảnh, sợ lại mất nữa) và nói với anh ta:

“Anh có biết rằng anh là người thứ hai sau cô em họ ở VN vừa cứu được một con người hay không?”

Chính vì câu này đã khiến anh ta ngạc nhiên, máu nghề nghiệp dậy lên, mới xin đến gặp chị ngày hôm sau để thành ra câu chuyện đã kể ở đoạn trước.

Nhìn lại căn nhà Mai Hắc Đế Dalat, chị thật lòng rung động. Đẹp quá với hai tuần lễ đó; tất cả mọi hình ảnh, không gian, con người và kỷ niệm.

Vô cùng cảm ơn Tâm theo điều này.

Thương mến,

Chị.

□